

prism
ปรีช

พนมเทียน

๕
เสปครุท

นรกจากซูเทลิยง

เล่ม 2

คำนำสำนักพิมพ์ (ฉบับอีบุ้กวาระครบรอบ 10 ปี)

หลังจากที่จัดทำอีบุ้ก เพชรพระอุมา ไปเมื่อปี 2556 บัดนี้เป็นอีกครั้งที่แพรวสำนักพิมพ์ได้รับเกียรติอย่างสูงจาก ศิลปินแห่งชาติ พนมเทียน โดยท่านได้มอบผลงานแนวจารกรรม สืบสวนสอบสวนเรื่อง เล็บครุฑ แก่สำนักพิมพ์ เพื่อจัดทำอีบุ้ก สสนองตอบความต้องการของนักอ่าน อนึ่ง เล็บครุฑ นี้ พนมเทียน เขียนขึ้นก่อนเรื่อง เพชรพระอุมา ร่วมสิบปี คือเขียนเมื่อปี 2499 ลงพิมพ์เป็นตอนๆใน เพลินจิตต์สามรส จากนั้นสำนักพิมพ์ เพลินจิตต์จัดพิมพ์รวมเล่มเป็นหนังสือปกแข็งขนาดสามสิบสอง หน้ายก วาดภาพปกโดย วารินทร์

เล็บครุฑ ยุคนั้นถือว่าโด่งดังและเกรียวกราวเป็นอย่างมาก นับเป็นตำนานบทหนึ่งของวงการวรรณกรรมไทย กล่าวคือ เล็บครุฑ โดยตัวเรื่องกับลีลาการประพันธ์ของพนมเทียนแล้ว ต้องเรียกว่ามีลูกล่อลูกชน มีเสน่ห์ยั่วชวน คือเรื่องนั้นตื่นเต้นเร้าใจ และก็ครองใจผู้อ่านให้คอยติดตาม จนถึงขนาดที่ว่า มีผู้อ่านไป

เข้าแถวต่อคิวรออ่านที่โรงพิมพ์ ขณะที่เจ้าของสำนักพิมพ์ คือ เวช กระตุกฤษ ก็ได้สร้างปรากฏการณ์ผู้ดมดใจนักเขียน (ไม่ให้นักเขียนย้ายสำนักไปเขียนให้สำนักพิมพ์อื่น) ด้วยการสั่ง (นำเข้า) รถอเมริกัน Packard V8 สดหรูเริด ราคาสูงลิ่ว คันแรกและคันเดียวในประเทศในขณะนั้น ให้กับพนมเทียนได้ขับโฉบเฉี่ยว

อีกทั้งในปี 2500 ที่ เล็บครุฑ ได้รับการสร้างเป็นภาพยนตร์ โดย สุพรรณ พรามณพันธ์ุ กำกับการแสดง และ พระเอกหล่อชัย นฤนาท รับบทเป็นซีฟ ชูชัย ก็ได้สร้างกระแสให้ลูกผู้ชายเท่าๆ กว่าก่อนเมืองที่ต่างก็พากันเดินยกไห่และเอียงคอเพื่อเลียนแบบบุคลิกซีฟ ชูชัย

ซีฟ ชูชัย เขาคือใคร ทำไมเขาจึงยังอยู่ในความทรงจำของผู้อ่านมานานร่วมจะหกสิบปีเข้าแล้ว และนอกจากซีฟ ชูชัย แล้ว ยังมีตัวละครชายหญิง พระเอก นางเอก ดาวร้าย ดาวร้ายตำรวจ ทรชน นักสืบ พ่อค้า นายทุน คนไทย คนจีน หรือใครอีกบ้าง ที่จะมาสร้างความลึกลับซับซ้อน สร้างความตะลึงพรึงเพริดแก่ผู้อ่าน ว่าเขาผู้นั้นแท้จริงแล้วอาจคือผู้บงการเป็นผู้ที่อยู่เบื้องหลังทั้งหมดของอั้งยี่ เบื้องหลังสมาคมสิงเอ็งหรือสมาคมเล็บครุฑ สาขาประเทศไทย

และกัด้วยยุคนั้น คือยุคสมัยที่อันทพาลครองเมือง อันยังคาบเกี่ยวกับการต่อสู้เรียกร้อง เพื่อปลดปล่อยประเทศจากนักล่าอาณานิคม เรื่องโจรจีนแดงที่หวังจะแบ่งแยกดินแดนสามจังหวัดภาคใต้ หรือเรื่องที่ว่าใครมีนกอินทรีกายสิทธิ์ไว้ในครอบครองครบทั้งหกชิ้น ผู้นั้นครองโลก กระทั่งทำที่สุดแล้วเรื่อง เล็บครุฑ นี้มิใช่नियाยสืบสวนสอบสวนการกรรมกันอย่างดาดๆพื่นๆ ทว่า เล็บครุฑ คืออาชญุนิยายเรื่องโดดเด่นสุดและสุดแสนจะคลาสสิก อีกทั้งจะละเอียดยับย้อยในแต่ละฉากแต่ละตอน ในทุกๆพฤติกรรมของตัวละครทุกๆตัว ทั้งยังบันทึกจากและโฉมหน้าสังคมยุคสมัยนั้นเอาไว้ไว้อย่างไม่มีเรื่องใดในแนวเดียวกันมาเทียบเคียงได้

เล็บครุฑ เป็นอาชญุนิยายที่นักเขียนคิดเขียนขึ้นจากประสบการณ์ชีวิตจริง ผสานเข้ากับจินตนาการอันล้ำเลิศ ประสบการณ์จริง คือครั้งหนึ่งพนมเทียนเคยเป็นตำรวจลับเคยเป็นคนหนุ่มที่คลุกคลีติดโม่งอยู่กับนักเลงอันทพาล เล็บครุฑนับเป็นนิยายสร้างชื่อเสียงให้กับพนมเทียน ทำให้พนมเทียนเกิดเต็มตัว หลังจากที่เขาเป็นนักเขียนหนุ่มดาวรุ่งพุ่งแรงมาจากเรื่อง จุฬาทริศูณ

เลียบครุฑ ฉบับที่พิมพ์เป็นเล่มหนังสือ และภายหลัง
ที่ผ่านยุคสำนักพิมพ์เพลินจิตต์มาแล้ว ก็มีสำนักพิมพ์ผ่านฟ้า
สำนักพิมพ์हररा ที่เคยจัดพิมพ์เลียบครุฑ ไว้ แต่จะกี่ครั้งก็หน
และพ.ศ.ใดบ้าง หลักฐานไม่ระบุไว้อย่างชัดเจนนัก กระทั่ง
สำนักพิมพ์ ณ บ้านวรรณกรรม เป็นผู้พิมพ์ขึ้นใหม่ในปี 2539
ตราฉบับปัจจุบัน

เลียบครุฑ ยังนับเป็นนิยายที่มีความยาวร่วม 3,000 หน้า
แบ่งภาคตอนออกสองตอน ตอนแรกให้ชื่อตอนว่า “พยัคฆ์ร้าย
666” และตอนสองให้ชื่อว่า “นรกจาง ชู เหลียง” ซึ่งเมื่อแพรว
สำนักพิมพ์ได้รับลิขสิทธิ์สำหรับจัดทำอีบุ๊กขึ้นในพ.ศ.นี้ ก็ถือว่าเป็น
อีกทางหนึ่งสำหรับนักอ่านยุคใหม่ที่จะได้อ่าน เลียบครุฑ กัน
อย่างสะดวกและง่ายดายที่จะพกพาไปอ่านยังที่ไหนๆในโลกนี้

ที่สำคัญ เลียบครุฑ โดย พนมเทียน ไม่ว่าจะเป็นรูปเล่มที่
เป็นหนังสือ หรือรูปแบบที่เป็นอีบุ๊ก โดยนามานี้ จะไม่ทำให้
ผู้อ่านผิดหวัง.

แพรวสำนักพิมพ์

ตุลาคม 2558

คำประกาศเกียรติคุณ

นายฉัตรชัย วิเศษสุวรรณภูมิ (พนมเทียน)

ศิลปินแห่งชาติ สาขาวรรณศิลป์ ปีพุทธศักราช 2540

นายฉัตรชัย วิเศษสุวรรณภูมิ นามปากกา พนมเทียน เกิดเมื่อวันที่ 23 พฤศจิกายน พ.ศ.2474 ที่จังหวัดปัตตานี เป็นนักเขียนผู้สร้างผลงานทางวรรณศิลป์ที่ทรงคุณค่าไว้อย่างมากมายและต่อเนื่องกว่า 5 ทศวรรษ ผลงานของเขาปรากฏแพร่หลายและเป็นที่ยอมรับของผู้อ่านตลอดมา โดยเฉพาะนวนิยายซึ่งมีจำนวนมากถึง 38 เรื่อง หลายเรื่อง เช่น จุฬาทรีคุณ, เล็บครุฑ, เพชรพระอุมา และ ศิวาราตรี มีความโดดเด่นเฉพาะตัวอย่างที่จะหานักเขียนในแนวเดียวกันมาเทียบเคียงได้ยาก

พนมเทียนเป็นนักฝัน เขาถึงสามารถใช้จินตนาการสร้างสรรค์ผลงานโดยมีความรอบรู้และประสบการณ์อันหลากหลายเป็นพื้นฐาน งานเขียนของเขาจึงมีหลายประเภทหลายแนว คือ

มีทั้งเรื่องประเภทจินตนิยาย อาชวนิยาย นวนิยายแนวสืบสวน สอบสวน แนวผจญภัย แนวพาฝัน ตลอดจนสาระนิยาย คุณลักษณะเด่นอีกประการหนึ่งของเขาคือ การใช้ภาษาด้วย ลีลาอันงดงามและให้ภาพที่คมชัด งานของเขาจึงส่งผลสืบเนื่อง ไปถึงการสร้างงานศิลปะแขนงอื่น เช่น ละครวิทยุ ละครเวที ตลอดจนเพลงประกอบละคร โดยเฉพาะเรื่อง จุฬาทรีคุณ เป็นที่ นิยมกันมาตลอดกว่า 5 ทศวรรษ นอกจากนี้เรื่อง จุฬาทรีคุณ จินตนิยายเรื่อง ศิวราตรี ของพนมเทียนยังเป็นแรงบันดาลใจ ให้ “สกลวรรณ” นำศิวราตรีมาเขียนเป็นร้อยกรองยาวกว่า 30,000 คำกลอน โดยอาศัยความงามแห่งภาษาร้อยแก้วของ พนมเทียนเป็นพื้นฐาน

งานเขียนของพนมเทียนมิได้เพียงแค่พาผู้อ่านเข้าไปสู่ โลกแห่งจินตนาการที่มีแต่ความบันเทิงใจ หากอ่านอย่าง พิถีพิถันจะเห็นได้ว่าผู้เขียนยึดถือหลักการมนุษยธรรม อย่างมั่นคง เขาเห็นว่าโลกและชีวิตดำรงอยู่ด้วยมนุษยธรรม สันติภาพ และภราดรภาพ อันเป็นอุดมการณ์ของมนุษยชาติ ผลงานของเขาจึงให้ความสำเร็จอารมณ์และคุณค่าแห่งสาระ ที่แฝงเร้นอยู่เบื้องลึก พนมเทียนได้สร้างสรรค์ผลงานวรรณศิลป์

ทั้งดงามและมีคุณค่าประทับใจผู้อ่านต่างรุ่นต่างวัยและต่าง
สถานภาพมาเป็นเวลายาวนานกว่าครึ่งศตวรรษ

นายฉัตรชัย วิเศษสุวรรณภูมิ จึงได้รับการยกย่องเชิดชู
เกียรติเป็นศิลปินแห่งชาติ สาขาวรรณศิลป์

“ณ ที่ใดดวงใจไม่ไหวหวั่น

ขอฝ่าฟันอุปสรรคและขวากหนาม

ถึงสิ้นชาติवासนาชะตากรรม

จะฝากนามโลกให้รู้ก็ชาย!”

มุมมองและแนวความคิด ในการสร้างสรรค์วรรณกรรมของข้าพเจ้า

ข้าพเจ้าได้สร้างสรรค์งานวรรณกรรมออกมาในหลายรูปแบบ หลายแนวทาง และหลายลีลาของเรื่อง ไม่ว่าจะเป็นนวนวนิยายพาฝัน นวนิยายตื่นเต้นผจญภัยโลดโผน แบบอาชญากรรม จารกรรม ซึ่งเต็มไปด้วยการต่อสู้ไหวพริบ เล่ห์เหลี่ยมกลอุบายต่าง ๆ ตลอดจนเรื่องหนัก ๆ และเรื่องทางจินตนิยาย ฯลฯ แทบจะเรียกได้ว่าข้าพเจ้าเขียนปรากฏเป็นผลงานออกมาแล้วในทุกแนวตั้งได้กล่าวมานี้

ไม่ว่าจะเป็นวรรณกรรมในรูปแบบใด ข้าพเจ้ามีมุมมองแนวความคิด และตระหนักเตือนอยู่เสมอว่า ตัวละครสำคัญของข้าพเจ้าในแต่ละเรื่องนั้น (ไม่ว่าเรื่องจะอยู่ในแนวร้ายหรือแนวดีเพียงไร) จะต้องมีความประพฤติกรรมของความเป็นมนุษย์ธรรมเป็นหลักเกณฑ์อยู่เสมอไป เพราะข้าพเจ้าระลึกอยู่เสมอว่า มนุษยธรรมเป็นสิ่งอันควรจะต้องสร้างสรรค์จรรโลงไว้ในโลกของมนุษยชาติ ไม่ว่าจะเป็นยุคอดีต ยุคปัจจุบัน หรือยุคอนาคต

ก็ตาม โลกเรานั้น ถ้าปราศจากเสียซึ่งมนุษยธรรมลงเมื่อใด ก็จะทำให้เสื่อมโทรมสลายลงสู่ความพินาศย่อยยับ และสังคมของ มนุษย์ก็จะเป็นของมนุษย์อีกต่อไป แต่น่าจะเป็นของสัตว์ ๕
ชั้นต่ำเสียมากกว่า

ข้าพเจ้ามีมุมมองอยู่เสมอว่า มนุษยธรรมย่อมเป็นอันดับ ๖
หนึ่งในสัญชาตญาณแห่งความเป็นมนุษย์ และมนุษยธรรม ๗
จะเป็นผลให้มนุษยธรรม จริยธรรม คุณธรรม ตลอดจนศีลธรรม ๘
ติดตามมาเองเป็นลำดับภายหลัง แต่ก่อนอื่นขอให้มนุษย์มี ๙
“ธรรม” ของการเป็นมนุษยชาติเอาไว้ก่อนเท่านั้น ข้าพเจ้าถือว่า ๑๐
เรื่องนี้เป็นเรื่องสำคัญยิ่งใหญ่ที่สุดในชีวิต และพยายามที่จะ ๑๑
สะท้อนออกมาในรูปแบบของงานวรรณกรรมทุกเรื่องที่ข้าพเจ้า ๑๒
เขียน เพื่อให้ผู้อ่านได้มีจิตสำนึกในเรื่องดังกล่าวนี้ แม้จะไม่ ๑๓
ทางตรงก็โดยทางอ้อม เพราะฉะนั้น มุมมองและแนวความคิด ๑๔
ในการสร้างสรรค์วรรณกรรมของข้าพเจ้าก็คือ นอกเหนือจาก ๑๕
ความบันเทิง ความรู้ และสิ่งอื่นๆที่ผู้อ่านจะได้รับแล้ว สิ่งนั้น ๑๖
ก็คือความมีมนุษยธรรมนั่นเอง ๑๗

พนมเทียน

สิงหาคม 2544

หมายเหตุ: พนมเทียน เขียนข้อเขียนชิ้นนี้ลงตีพิมพ์ในวารสาร
ของหน่วยงานสำนักงานคณะกรรมการวัฒนธรรมแห่งชาติ
ที่ต้องการรวบรวมแนวความคิดในการสร้างสรรค์งานของ
ศิลปินแห่งชาติ สาขาวรรณศิลป์

ครุฑสยาม

59 โลกอันตรายหลาย

ร้อยตำรวจเอกธณินทร์ ธนาวัตร รองสารวัตรสถานีตำรวจ
บางรักผลึกประตู่กระจกของ ‘แกรนด์ไฮเต็ล’ เข้ามาเมื่อเวลา
23.30 น.

เขาชะงักเล็กน้อยเมื่อเห็นห้องไดニングรูมและห้องโถงกลาง
อบอุ่นคับคั่งไปด้วยแขกต่างประเทศ ชุมชนุ่่มดื่มและเต้นรำกัน
เอิกเกริกเป็นพิเศษผิดปกติ สายรุ้งและลูกโป่งสวรรค์ ตลอดจน
ไฟสีที่ทางไฮเต็ลประดับไว้บอกให้เขาทราบว่าจะมีงานอะไร
สักอย่างหนึ่งเกี่ยวกับการรื่นเริง

บริเวณที่จอดรถหน้าสถานีโรงแรมก็แน่นขนัดไปด้วย
รถส่วนตัวขนาดต่างๆ ผิดธรรมดา

เหยี่ยวขาวตากล้องของหนังสือพิมพ์รายวันฉบับหนึ่ง
เดินสวนออกมาจากห้องไดニングรูม ในมือถือไ้แกว่งแทะกันมา
คนละขา

“เฮ้! นิคม กร...”

“เฮลโล อัครวิณหญ่าย...นี่แกไผล่มาจากไหน?”

“ออกจากโอเอซิสก็เข้ามานี่แหละ ว่าจะมาหาอะไรเย็นๆ ดื่มเจียบๆสักนิด พอดีมาเจออะคนหลายๆเข้าอีก นั่นเขามีอะไรกัน?”

“อ้อ...เลี้ยังฉลองต้อนรับผู้จัดการบริษัทสายการบินเอ.โอ.ซี ที่เพิ่งจะย้ายมาใหม่ ยายคุณนายมาลีรัตน์เจ้าของแกรนด์ไฮเต็ล นี่เขาเป็นเจ้าภาพ แยกเหรี้อเยอะแยะ ส่วน ‘แยกดอย’ สองคน คืออาตมากับเจ้ากรได้รับเชิญให้มาทำข่าว”

“มีใครอยู่ในนั้นบ้าง!”

“โฮ้ย! บอกแล้วว่าเยอะแยะตาแป๊ะไก่ แยกชนิดที่เป็น แยกจริง ๆ คือ แยกเทศ ฝรั่งเศสค่า แจ็ก ไทยล้วนแล้วแต่พ่อค้า คหบดีคนสำคัญๆทั้งนั้น มี ‘แยกต๋อ’ อยู่สองหน้ะคือกันกะเจ้ากร อย่างที่บอกแล้วนี่แหละ”

“แล้วนี่กันจะเข้าไปหาอะไรดื่มบ้างได้ไหม เขาจองกัน ไว้หมดหรือเปล่า?”

“เฮ้ย เรื่องเล็ก จะมายื่นสัมปทานผูกขาดกันหมดมัน ก็จามากปายสิพวก มันจะเลี้ยังต้อนรับหรือว่าถีบส่งใครก็

ช่างหัวมันปะไร เรามากินของเราส่วนหนึ่งต่างหาก หรือจะไป
เป็น ‘แขกต่อ’ กับเขามั้งก็เป็นไรมี ยายมาลีรัตน์แกเปิดบาร์ฟรี
ให้แกงานต้อนรับอเมริกันสองคนผัวเมียมัน เพราะนิสัยเห่อฝรั่ง
ไม่หายของแกนั้นแหละ ที่พวกเราแม่ไม่เคยใจกว้างแบบนี้
สักครั้ง เว้นไว้แต่ตอนจะให้เราทำข่าวเกี่ยวกับตัวแกและกิจการ
ของแกเท่านั้น คราวหลังต้องเขียนข่าวให้ร่อยเหาะสักทีเกิด
ยายแม่มาเห่อฝรั่งนี่”

รองสารวัตรและนักหนังสือพิมพ์ทั้งสองคนเข้าไป
ในบริเวณอันเอิกเกริกของงาน โดยเลี้ยงมาชุมนุมอยู่ที่โต๊ะ
มุมหนึ่ง สิ่งเครื่องดื่มประเภทเบาะๆมาจิบ และสนทนากันตาม
ลำพัง โดยไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับงานที่ถูกจัดขึ้นอย่างไม่มี
พิธีรีตองอะไรนั้นนัก

สายตาอันคมกริบของนายตำรวจหนุ่มกวาดอย่าง
ไม่ตั้งใจไปในกลุ่มของแขกหรือชาวต่างประเทศ อันมาชุมนุม
รื่นเริงในการเลี้ยงต้อนรับผู้จัดการบริษัทสายการบินที่เพิ่งจะ
ย้ายมาใหม่นั้น

ครั้นแล้วเขาก็จับเป้งไม่กะพริบไปที่โต๊ะหนึ่งอยู่ที่มุม
สุดอีกด้านติดกับบาร์จำหน่ายเครื่องดื่ม แยกผู้มีเกียรติของงาน
ทั้งหญิงและชายหลายคนกำลังสนทนากันด้วยความหรรษาร่าเริง
มีทั้งฝรั่ง จีน และคนไทย ทุกคนเป็นพ่อค้าใหญ่ที่นายตำรวจ
อย่างเขาจำเป็นจะต้องรู้จักดี

สาวใหญ่ในชุดราตรีสีกลีบบัวโรย ทอดกายจมอยู่ในโซฟา
ขนานข้างด้วยฝรั่งและพ่อค้าจีนคนหนึ่ง เป็นเป้าหมายที่เขาเพ่ง
โดยไม่กะพริบตา

“เฮ้ย...นั่นหม่อมปรี๊ดะ ฮันนี่ นี่หว่า!”

รองสารวัตรอุทานเป็นเสียงกระซิบ ตั้งตัวตรงขึ้นในทันที
ดับบุหรี่ในมือลง นักหนังสือพิมพ์สองคนที่ร่วมโต๊ะอยู่ด้วยมอง
ตาม

“ก็ใช่ะสิ แม่คลีโอพัตราคืนชีพของเราละ หล่อนน่าสนใจ
ก็จริง แต่แกอย่าไปสนใจกับหล่อน เชื่อหัวโหล่เรื่องเถิด แดกเหล้า
ดีกว่า”

“นั่นหล่อนมากับใคร แกสองคนรู้ไหม?”

นายตำรวจถามมาโดยเร็ว เสียงของเขาจริงจังผิดไปจนกระทั่งสองนักหนังสือพิมพ์ถอนริมฝีปากจากแก้วในมือ มองหน้านายตำรวจ

“มากับเสี้ยอาหาร ทิพย์พาณิชย์ ที่นั่งอยู่ข้างๆ หล่อนนั่นแหละ อ้ายหมอนั่นแน่หึขนาดหนักเรารู้กันอยู่แล้ว ตั้งแต่ผิวของหล่อนตาย หมออีกเคลมมาตลอดที่ไหนที่นั่น ถ้าพบปริตะ ฮันม ไปลอยปรืออยู่ มองดูให้ตีเถิดจะพบหัวหลิมของเจ้าเสี้ยอาหารนั่งสับเงาเผื่ออยู่ เอ๊ะ! ไงอัศวินใหญ่สนใจนักล่ะ?”

“กฎหมายกำลังค้นหาตัวหล่อนอยู่ และกันไม่คิดฝันเลยว่ากันจะได้พบหล่อนโดยบังเอิญที่สุดในขณะที่!”

“เฮ้ย!”

นักหนังสือพิมพ์ทั้งสองอุทานออกมาขณะที่ทำตาเหลือกรอสารวัตรบางรักกดบ่าทั้งสองไว้ ชะโงกเข้าไปกระซิบโดยเร็ว

“อย่าเอะอะ เย็บปากแกทั้งสองคนไว้อย่างสนิท และรับรองกับกันเดี๋ยวนี๊ว่าแกจะปิดขานี้เป็นความลับ โดยไม่ปล่อยให้รั่วออกไปเลย มันเป็นเหตุผลของทางราชการตำรวจโดยตรงที่จะขอร้องพวกแก”

“หมายความว่า...แกจะจับหล่อน”

“เดี๋ยวนี้แหละ”

“ตายห้อง...จับจริงๆ นะหรือ?”

“เขาสั่งให้จับ ไม่จับได้รี”

“มีหมายสั่งจับตัวหล่อนหรือเปล่า?”

“หมายยังไม่ได้ออกจะแจ้ง แต่คำสั่งลับภายในให้ตำรวจ
และนักสืบทั่วราชอาณาจักรติดตามตัวหล่อนให้ได้”

“ให้กันรู้เหตุผลบ้างได้ไหม รับรองว่าจะเอาตะลุมพุก
ยัดปากไว้เสีย จนกว่าแกจะให้เปิดเผย”

“มันเป็นเหตุผลโดยเฉพาะของทางราชการตำรวจและ
กรมสืบราชการลับรวมกัน ซึ่งยังบอกไม่ได้แน่นอนลงไปว่ามี
ข้อหาอะไรอยู่บ้าง ปรีตะ ฮันม เป็นคนสำคัญที่สุดในสหพันธ์
มลายู ยิ่งกว่านั้นยังเป็นนักหนังสือพิมพ์และผู้สื่อข่าวของยูพีไอ
ผูกผันยุ่งเหยิงไปถึงวงการเลิศจิตในในประเทศไทย การจับกุม
หล่อนในครั้งนีทางตำรวจและกรมสืบราชการลับอาจจะต้อง
เผชิญกับปัญหามากมาย มันอาจจะเกี่ยวเนื่องไปถึงการเมือง

ตามฐานะที่หล่อนผูกพันอยู่ แต่จะอย่างไรก็ตาม เราต้องอายัดตัวหล่อนไว้ก่อน อย่างน้อยที่สุดก็เกี่ยวกับความปลอดภัยของชีวิตหล่อนเอง ในอันดับแรกแกอย่าเพิ่งถามอะไรกันดีกว่า เพราะกันตอบไม่ได้แน่ ตอบได้อย่างเดียวว่า ขณะนี้หล่อนเป็นบุคคลที่ทางราชการตำรวจต้องการตัว ส่วนกันและตำรวจทุกคนเพียงแต่เป็นผู้ทำตามคำสั่งเท่านั้น!”

นักหนังสือพิมพ์ทั้งสองอ้าปากค้างตะลึงนั่งอยู่กับที่ คนหนึ่งครางออกมาในลำคอ

“โอหยา ท่านมันจะยังโง่ๆ เสียแล้วละว้อย! ตั้งแต่ท่านเจ้าสวามีหล่อนสิ้นพระชนม์ไป เราเพิ่งจะมาเฉลียวเอาบัดนี้เองว่า หม่อมปรีตะ ฮันัม เปรียบเสมือนคนลึกลับ เราไม่พบเห็นหล่อนบ่อยนัก และไม่รู้ว่่าหล่อนอยู่ที่ไหน ดูคล้ายจะหลบๆ ซ่อนๆ ตัวยังโง่ๆ พิกุลอยู่ ท่านจะรู้ตัวว่าตำรวจจ้องจะเล่นงานบ้างกระมัง โห่ๆ หยาดฟ้ามาดินแบบนี้แกล้งแหยงพอที่จะจับได้ริหว่า...”

รองสารวัตรบางรักปลื้มตัวออกจากโต๊ะมาโดยเร็ว
ตรงไปที่เครื่องโทรศัพท์เครื่องหนึ่ง ห่างไกลจากกลุ่มอันเอิกเกริก
นั้น หมุนอัตโนมัตขณะที่ยกนาฬิกาข้อมือขึ้นดู

“ใคร ถนอมหรือนั้น เออ...กันเองนะ ร้อยเวรอยู่ไหม?
อ้อ คุณธรรมบุญ นี่ผมธาณินทร์พูด ส่งสายตรวจมาที่มุมถนน
สุรวงศ์นี่หน่อยเถิด แกรนด์ไฮเต็ลนะ ขณะนี้ผมอยู่ที่แกรนด์
ไฮเต็ล จะมีการจับกุมบุคคลสำคัญบางคน อาจจะมีเหตุการณ์
ที่เรายังเดาไม่ถูกเกิดขึ้นได้ ไม่ต้อง ไม่ต้องขอกำลังไปที่กองปราบ
หรอก ผมไม่ต้องการให้เอิกเกริกวุ่นวายโดยไม่จำเป็นถึงเพียงนั้น
เพียงแต่ให้สายตรวจของเราเฝ้าเหตุการณ์ภายนอกอยู่แถวนี้
เท่านั้น ขอให้เป็นอย่างเงียบและเร็วที่สุด ระวังทางมันใกล้
แค่นี้เอง ขอขอบคุณ”

เขากลับเข้ามายืนบังอยู่ที่กระถางปาล์มในมุมสลัว
ตอนหนึ่ง ควักนามบัตรออกมาให้ตະโงไปสองสามตัว และ
เมื่อเงยหน้าขึ้นมองผ่านประตูออกไปเบื้องนอก สีากิของ
ผู้พิทักษ์สันติราษฎร์เกร่ผ่านวอบแวบอยู่ไปมา กำลังของ
กฎหมายเหล่านั้นมาได้รวดเร็วทันใจ

เขาส่งนามบัตรนั้นให้แก่บ๊วยคนหนึ่งผ่านเข้ามา

“น้องชาย แก่เอานี้ไปให้ผู้หญิงในชุดกลีบบัวนั้นนะ เออๆ คนนั้นแหละ ที่นั่งใกล้กับนายอาหารนั้นนะ เฮ้ย ไม่ใช่หม่อมสิ หน้าคล้ายๆ แขนงั้นต่างหาก ใช่มั้ยคนนั้นละ บอกด้วยนะว่ากัน รออยู่ที่นี้”

ปริตะ ฮันม ไหวตัวเล็กน้อย เมื่อพนักงานรับใช้มาก้มศีรษะ ส่งนามบัตรสีขาวสะอาดหยิบยื่นมาจากถาดเงินส่งให้ตรงหน้า หล่อนหยิบยื่นมาอย่างฉะฉานเล็กน้อย

และแล้วสีหน้าของหล่อนเปลี่ยนไปในฉับพลัน แก้วแฉม เป๋ในมือของหล่อนถูกวางลงในทันที ทรวดตัวลงนั่งตรงแนวยู่กับที่จิตใจใหญ่

ต่อมาหล่อนกล่าวขอตัวกับทุกคนที่ร่วมโต๊ะอยู่ด้วยกิริยา ที่บังคับให้เป็นปกติ เดินอ้อมโต๊ะทุกโต๊ะที่กำลังสำราญอยู่ออกมา ทางระเบียงหลังอย่างรีบร้อน ซึ่งเป็นเวลาเดียวกับที่โรงสารวัตร ก้าวสวนออกมาจากเงามืดรอคอยอยู่ก่อนแล้ว พร้อมกับอาการ ก้มศีรษะอย่างสุภาพ

“คุณ...คุณ ง่า...”

“ขอรับ ร้อยตำรวจเอกธณินทร์ ธนาวัตร เจ้าของนามบัตร
ที่คุณหญิงถือติดมือมาด้วยนั้น”

“คุณมีธุระอะไรกับดิฉันหรือ?”

“เสียงของหล่อนสั้นเล็กน้อย ดวงตาตื่นเด่นจับอยู่ที่ร่างสูง
ใหญ่ในชุดสากลขาวสะอาดที่ยืนประจันอยู่เบื้องหน้า เต็มไปด้วย
ความอึดอัดกระสับกระส่าย

“ผมรู้สึกเสียใจและต้องขอภัยต่อคุณหญิงเป็นอย่างมาก
ที่จะเรียนให้ทราบว่า ขณะนี้คุณหญิงคงจะตกเป็นผู้ต้องหาของ
ตำรวจหลายข้อ ผมหวังว่าคุณหญิงจะเข้าใจดีอยู่แล้ว ซึ่งผมก็ขอ
หลีกเลี่ยงที่จะแจ้งข้อหาเหล่านั้นแก่คุณหญิงโดยไม่จำเป็น”

ใบหน้าของหล่อนเผือดลงไปอีก อาการกระสับกระส่าย
วุ่นวายมองเห็นได้ชัด เสียงของหล่อนเครือและแหบ

“หมายความว่า...หมายความว่า...”

“ขอรับ ผมขอเชิญคุณหญิง”

หล่อนระบายลมหายใจอย่างกลัดกลุ้มที่สุด หันไปทาง
ห้องโถงกลาง ซึ่งกำลังแน่นขนัดไปด้วยการลี้ลาศ และกลุ่มของ

แขกที่มาในงาน แล้วก้าวเข้ามาใกล้เขาจนเกือบชิด มองดูหน้า
นายตำรวจด้วยสายตาร้อนรนวิงวอน

“ดิฉันเข้าใจดีทุกสิ่งทุกอย่างค่ะ และยินดียอมในการ
จับกุมครั้งนี้โดยไม่คิดที่จะหลีกเลี่ยงเลย แต่...ได้โปรดเถิด”

หล่อนหันกลับไปท่สภาพของงานอีกครั้ง กัดริมฝีปาก
เบาๆ ประสานมือบีบเข้าหากัน

“คุณก็ทราบดีอยู่แล้วว่า ขณะนี้ดิฉันติดงานสำคัญนี้อยู่
ดิฉันเป็นแขกทรงเกียรติและเป็นທີ່สนใจของเจ้าภาพตลอดจน
ทุกคนที่มาในงานนี้ คุณจะให้เวลาดิฉันสักเล็กน้อยได้ไหมคะ
ดิฉันไม่ต้องการให้ทุกคนในงานนั้นทราบในขณะนี้ว่า ดิฉันกำลัง
ตกเป็นผู้ต้องหาของตำรวจ และถูกจับกุมในระหว่างงาน”

เขาก็มึนระหว่าให้หล่อนอีกครั้ง ยิ้มอย่างอ่อนหวาน

“นั่นเป็นนโยบายของตำรวจอยู่แล้วขอรับ ผมขอรับรอง
ด้วยเกียรติว่า จะไม่ทำการอันใดให้แขกอื่นๆทราบว่าขณะนี้
คุณหญิงกำลังถูกเชิญตัวโดยตำรวจเลย ขอให้คุณหญิงทำใจ
ให้เป็นปกติ และกลับเข้าไปร่วมงานนั้นตามธรรมดาเถิด แต่

หวังเป็นอย่างยิ่งว่าคุณหญิงคงจะไม่ทำให้ผมต้องเสียเวลามากนัก”

“เป็นพระคุณอย่างที่สุด”

หล่อนครางออกมาแหบๆ

“ดิฉันจะไม่ทำให้คุณต้องเสียเวลานัก นั้นเวลาเท่าไรแล้ว?”

“เหลืออีก 5 นาทีจะเที่ยงคืนขอรับ”

หล่อนหยิบผ้าเช็ดหน้ามาแตะที่ปลายจมูกโด่งงาม กล่าวขอบคุณเขาอีกครั้งก็เดินกลับไปโดยเร็ว

รองสารวัตรบางรักเดินตามหลังเข้าไปช้าๆ และเลือกนั่งอยู่ที่โต๊ะในเงาสลัวที่สุดตอนหนึ่ง ห่างจากโต๊ะอันเต็มไปด้วยแขกผู้มีเกียรติของงานเล็กน้อย จุดบุหรี่ยูบอยู่ด้วยอาการสงบสายตาของนายตำรวจจับเป่าอยู่ที่ปรีตะ ฮันัม และบุคคลที่แวดล้อมใกล้ชิดกับหล่อนตลอดเวลา

สังเกตเห็นได้ถนัดว่า ขณะนี้หล่อนเต็มไปด้วยอาการกระสับกระส่ายอย่างบอกไม่ถูก และเหลือบมาทางนายตำรวจ

บ่อยครั้ง เวลาที่ผ่านไปอย่างเข้มข้นนั้น ความร่าเริงในกลุ่มมิตรสหายของหล่อนเป็นไปอย่างซัดซาและฝัน จะอย่างไรก็ตาม ไม่มีใครในกลุ่มนั้นสามารถจะค้นพบอาการอันไม่เป็นสุขของหล่อนได้

หล่อนออกไปเต้นรำกับฝรั่งเจ้าของงานครั้งหนึ่ง และเต้นรำกับนายอาหารอีกสองหรือสามเพลง

ตอนที่หล่อนกลับมาที่โต๊ะครั้งหลังนี้เอง เขามองไม่เห็นนายอาหารคู่เต้นของหล่อน นอกจากพ่อค้าคนสำคัญอีกคนหนึ่งเดินมาส่งหล่อนที่โต๊ะแทน

รองสารวัตรยกนาฬิกาข้อมือขึ้นดูบ่อยครั้ง เข็มของมันเลื่อนไปเป็นลำดับ...ปรีตะ ฮันม ยังไม่เข้ามาสู่การเกาะกุมของมือกฎหมาย นอกจากจะคอยคุมเชิงอยู่ห่าง ๆ!

0.01 น. ของวันใหม่ สภาพอันครึกครื้นรื่นเริงของแกรนด์ไฮเต็ลยังคงดำเนินไปโดยสภาพปกติ ขณะเดียวกันนี้ในวงงานของเลิबरทัตได้เกิดการไหวตัวขึ้นอย่างรุนแรง ข่าวบุคคลสำคัญของวงการกำลังตกอยู่ในเงื้อมมือของกฎหมาย

ได้แพร่สะพัดไปยังทุกกลไกสาขาภายในกรุงเทพมหานคร
คำสั่งเจียบขาดจากจอมบงการจาง ชู เหลียง กระจายก้องไปยัง
ทุกตำแหน่งอันเป็นรังของอินทรี คำสั่งนั้นให้กระทำในทุกวิถีทาง
เพื่อจะได้ตัวปรีตะ ฮันัม กลับคืนมาจากตำรวจในสภาพที่รัดกุม
และปลอดภัยที่สุด!!

โทรศัพท์หลายเครื่องดังติดต่อกันเป็นระยะและเรียกไป
เป็นทอดๆด้วยภาษาที่ผสม ที่ไม่มีเจ้าหน้าที่ประจำอยู่กับเครื่อง
ดักฟังคนใดสามารถเข้าใจได้ กระแสคลื่นวิทยุเตือนกระจาย
โต้ตอบกันเป็นระลอก ปฏิบัติการผิดปกติดันเกิดขึ้นท่ามกลาง
ความดีกสงัดนี้ หน่วยสืบราชการลับและกรมตำรวจพอจะรู้
ได้บ้าง แต่ก็ไม่รู้แน่ในความหมายของมันว่าคืออะไร

ในสำนักของ ดร.ฟงเทียน ไฟสัญญาณฉุกเฉินทุกดวง
สว่างแดงวูบ เสียงสั่งจากจาง ชู เหลียง แ่วเข้ามาสะท้อนก้อง
อยู่ในห้องประชุมของสมาชิกสภาอินทรีในระหว่างที่การประชุม
กำลังจะยุติ ทุกสมาชิกตะลึงพริ้งเพริด

ครั้นแล้วเหนือกว่าญาติติของการประชุมทั้งปวงใน
ขณะนั้น ที่สมาชิกทุกคนหันมาพิจารณาโดยเสียงสั่งจากผู้มี
ที่นั่งอยู่บนบัลลังก์บงการ คือการวางแผนที่จะชิงตัวปรีตะ ฮันัม

มาให้ได้ก่อนที่จะสายเกินการณ์ บรรยากาศในสมาธิอันทรนั้แห่ง
ที่ร้บคำสั่งโดยตรงนั้นเต็มไปดว้ความอลเวงและเคร่งเครียด
หนัก

พงเทีย่น คัสตาฟา ไชนูล อาบิดิน และพัทฮอลท์ อาร์ฟีน
ดูเหมือนจะล้มเรื่องการตายของ ดร.ชู ชู เซ็น และฟ้งเสียโดยสนธิ
ยามเมื่อปริตะ ฮนั้ม กลายเป็นปัญหายุ้งใหญ่ที่สุดจู้จิมเข้ามา
แทนที่โดยที่ทุกคนคาดไม่ถึงมาก่อน มันจะประจวบเหมาะกัน
พอดีกับการเปิดประชุมครั้งใหญ่ในสำนักของพงเทีย่น ที่สมาชิ
ทุกคนมาครบและยังมิได้แยกย้ายกันออกไปเลย แม้กระทั่ง
บุคคลประเภทรับงานซึ่งมีโอกาสได้ร่วมอยู่ในการประชุมด้วย
คือ ซีฟ ชูชัย และสิงห์หรือสุภาพบุรุษเลอพงค์

จอมทรชนชั้นจักรพรรดิแห่งโจรหนึ่ง จอมนักเลงเจ้าพ่อ
แห่งปวงวายร้ายอีกหนึ่ง ถูกคำสั่งเรียกกลับเข้าสู่การประชุม
อย่างกะทันหันก่อนที่จะผ่านประตูสุดท้ายออกมาสู่เบื้องนอก
เพื่อแยกย้ายกันไปตามทิศทาง ดาวร้ายทั้งสองตกอยู่ในภาวะ
พริ้งเพริดในข่าวด่วน พร้อมทั้งงานสำคัญที่ได้รับมอบอย่าง
กะทันหันที่สุดนั้น

แผนที่แสดงรายละเอียดของกรุงเทพมหานครด้านใต้
ถูกกางออก สถานีตำรวจบางรักถูกวงไว้ด้วยเส้นแดง บอกให้
ทราบว่าเป็นที่หมายสำคัญสำหรับการแข่งกับเวลา

แกรนด์ไฮเต็ลมีดอกจันแสดงไว้ บอกให้ทราบว่าเป็นต้น
ตำแหน่งที่ได้เกิดเหตุ และมีลูกศรแดงลากปราดมาตามถนน
สายใหญ่ที่สู่สถานีตำรวจบางรักอันอยู่ไม่ห่างออกไปนัก ซึ่งเป็น
เจ้าของห้องที่ หมายความว่า ปรีดะ ฮันม จะต้องถูกนำตัว
มาควบคุมไว้ก่อนที่นั่นเป็นอันดับแรก อาจจะเคลื่อนย้ายไป
ที่สันติบาลในตอนเช้า หรือมิฉะนั้นก็อาจจะถูกย้ายไปโดย
กะทันหันภายในเวลาติดต่อกัน

การชิงตัวผู้ต้องหาสำคัญของตำรวจจะต้อง
ถูกกระทำขึ้นก่อนที่จะย้ายไปสู่สันติบาล ซึ่งนั่นแปลว่า
หมดหวัง!

มุมถนนต่าง ๆ จัดรั้วทุกจัดรั้วที่อยู่ในทิศทางอันเป็น
แผนการที่ถูกสร้างขึ้นแข่งกับเวลานั้น มีเครื่องหมายแสดงชัด

อยู่เป็นระยะแสดงถึงการจู่โจมช่วยเหลือและคุ้มกันของเล็บครุฑ
ที่จัดวางขึ้นอย่างแข็งแกร่ง

แผนสำคัญที่สุดอยู่ที่ความหมายสองตอนคือ ตอนหนึ่ง
คือการเอาตัวปรีตะ ฮันัม ลงมาจากห้องคุมขังของโรงพักบางรัก
และตอนที่สองคือการถ่ายรถซึ่งมาดักจับตัวอยู่ที่สี่แยกภูมิพิ
สมมติว่าแผนขั้นที่หนึ่งสำเร็จ ปรีตะ ฮันัม จะต้องไม่ติดไปกับรถ
ที่ทำการในครั้งแรกโดยตลอด เพื่อสวัสดิภาพของตัวหล่อนเอง
เพราะรถที่เข้าทำการในครั้งแรกอาจจะต้องกลายเป็นรถมฤตยู
หลอกล่อ และเล่นสงกรานต์ดินดำกับตำราวจไปตามเพลง อาจจะ
รอดหรืออาจจะวายวอดไปหมดทั้งคันรถ แล้วแต่ตาดีตาร้าย ซึ่ง
คะแนนไม่ถูกในขณะนี้

กำลังทั้งสิ้นแบ่งออกเป็นสามตามแผนผังแห่งงานกะทันหัน
พวกที่หนึ่งคือกำลังจู่โจม ซึ่งรับงานโดยสิงห์และชีพพร้อม

บริวารจำนวนหนึ่ง พวกที่สองคือพวกที่สังกัดอยู่ตามจัตุรัส
และมุมต่างๆ เพื่อแทรกแซงในขณะที่เกิดการติดตามจากตำรวจ
และพวกที่สามลงมือโดยคัสตาฟา เล็บครุฑแห่งภาคพื้นมาลัยเอง
อันจะเป็นพวกที่คอยรับตัวปรีตะ ฮันัม ถ่ายรถหนี ปลีกให้พ้นจาก

ขายฉุกเฉิน โดยทิ้งไว้ให้เป็นหน้าที่ของพวกเขาแรกและพวกที่สอง
จะรับหน้าต่อไป

โดยแผนซึ่งได้ถูกร่างและกำหนดตัวปฏิบัติงานไว้แล้วนี้
หากว่าการคาดคะเนคลาดเคลื่อนไป คือปริตะ ฮันัม ถูกคุมตัวไป
กักกันไว้ที่กองปราบปรามพิเศษ หรือในเขตสันติบาลรวดเร็ว
โดยมิได้มาสู่สถานีตำรวจบางรักเป็นแห่งแรก ก็แปลว่าแผนนั้น
เป็นแผนที่คว้าน้ำเหลว!

มันจึงเป็นการชิงไหวพริบและแข่งกับเวลาอย่าง
เข้มข้นดุเดือดที่สุด!

ชีพ ชูชัย ใช้เวลาเพียงไม่กี่นาทีหลังจากที่ได้รับ
แผนการหลบหนีเข้ามาในห้องกักกันของดารณีโดยเร็ว
ที่สุด ขณะที่กลไกแห่งงานกำลังถูกเตรียมกันอย่างชนิด
แข่งกับเข็มนาฬิกา

หล่อนกำลังหลับ แต่เขาปลุกหล่อนขึ้นมาโดยไม่ยอมให้
เสียเวลาเลยแม้แต่หน่วย

“ระวังตัว ดารณี! เวลาสำคัญของเรามาถึงแล้ว อีกไม่เกิน
หนึ่งชั่วโมงนี้ ตำรวจจะบุกเข้ามาที่นี่ นั่นหมายถึงอิสรภาพของคุณ
หากว่าคุณไม่ตายเสียก่อน”

ซูเปอร์คอลด์ขนาด .38 พร้อมแมกกาซีนอะไหล่อีกหนึ่ง
ถูกยัดลงในมือของหล่อน ซึ่งบัดนี้ดวงตาตื่นสว่างอยู่ในความมืด
จ้องหน้าเขาอย่างตื่นเต้นที่สุด

“เอาไอ้นี้ไว้เป็นเพื่อนก่อน เมื่อผมหวนกลับเข้ามาในนี้
อีกครั้ง เมื่อนั้นคุณจะใช้มันให้เป็นประโยชน์ได้ ไม่ต้องถามหรือ
พูดอะไรทั้งสิ้น สมมติว่าถ้าเกิดเหตุการณ์ฉุกเฉินใดๆขึ้นก่อนที่
ผมจะเข้ามาทัน ช่วยตัวเองไปก่อนโดยไม่ต้องลังเลว่าคุณจะต้อง
ฆ่าใครบ้าง กลไกของห้องลับที่คุณศึกษาไว้ปรุปรังจะให้ประโยชน์
คุณเดี๋ยวนี้แล้ว”

เพียงเท่านั้นเขาก็ผล่ออกจากห้องหล่อนโดยเร็วพลัน
เปิดทางลับของห้องใต้ดิน ลี้วไปยังที่คุมขังของสารวัตรกริช
กำจร ชะโงกหน้าเข้าไปดูทางช่องลูกกรง

แล้วเขาก็อุทานออกมาด้วยความหวัง เมื่อมองเห็นชัดว่า
สารวัตรใจเพชรยังพอมีลมหายใจอยู่บ้าง แม้จะเป็นลมหายใจ
ของผู้ไร้สติ และกำลังเดินทางไปใกล้กาลอวสานเต็มที

“ทันหรือไม่ทันประเดี๋ยวก็คงจะรู้!”

ทรชนคำรามออกมาในลำคอ ขณะที่ผละกลั๊บออกมา

ระยะเวลาที่รองสารวัตรบางรักสูบบุหรี่อยู่อย่าง
เจียบ ๆ เพื่อรอกการเข้าเกาะกุมตัวปรีดะ ฮันหมี่ นี้ กลไก
แห่งงานของเล็บครุฑได้หมุนไปตามอัตโนมัติของมันเรียบร้อย
แล้ว โดยที่นายตำรวจหาทราบไม่ว่า การผ่อนผันทอดระยะเวลา
ให้แก่แม่มายสาวเจ็ดโคมผู้ตกอยู่ในภาวะผู้ต้องหา ก็คือการ
ผ่อนเวลาให้เล็บครุฑเตรียมการแย่งชิงตัวหล่อนไว้อย่าง
พร้อมสรรพทันการณ์ ในระยะเวลาอันใกล้เคียงกันอย่าง
คาดไม่ถึง เพราะมันเป็นความลับที่ไม่มีใครสามารถจะคะเนถูก
หรือแม้แต่จะเฉลียวใจคิดได้ว่าเล็บครุฑล่วงรู้ถึงภาวะคับขัน
ที่เกิดขึ้นแก่คนสำคัญของมันในขณะนี้ได้อย่างไร และสั่งงาน
นั้นไปได้ทันกับเหตุการณ์ในสภาพใด

ปมปัญหาอันนี้จะไม่เกิดขึ้นในความคิดของ ร.ต.อ. ธานีทร ธานีตร รองสารวัตรผู้ทำการจับกุมตัวปรีตะ ฮันัม แต่กลายมาเป็นปัญหามืดที่บออยู่ในสมองของชูชีพ ชูชัย ซึ่งรอคอยเวลาปฏิบัติงานสำคัญอยู่ด้วยหัวใจอันเย็นเฉียบ

จาง ชู เหลียง รู้ได้อย่างไรว่าขณะนี้ปรีตะ ฮันัม กำลังถูกคุมเชิงอยู่โดยตำรวจ และสามารถที่จะสั่งงานได้โดยแผนที่กำหนดมาให้ด้วยตัวของมันเอง เริ่มจากการถ่วงเวลาเพื่อให้ทุกหน่วยงานทราบและเตรียมได้ทันกับเหตุการณ์ บอกได้จะแจ้งแม้กระทั่งว่าให้มาเตรียมชิงตัวหล่อนยังที่ใด

และจังหวะนี้เป็นจังหวะที่เขามองเห็นความพินาศของช่องฟงเทียน ตามสภิมที่กะไว้ก่อนแล้ว ทว่ายังมองไม่เห็นโอกาสที่จะทำได้

เหลืออีกเพียง 2 นาทีที่จะหนึ่งนาฬิกาของวันใหม่
ปรีตะ ฮันัม ปลีกตัวออกมาจากกลุ่มแขกหรือเหล่านั้ได้อย่างสงบ โดยมีได้ให้เกิดการผิดปกติใดๆขึ้น เคียงข้างกระชั้นชิดหล่อนมาคือนายอาทร ทิพย์พาณิชย์ ลักษณะท่าทางของเขา

ดูจะตื่นเต้นตกประหม่าเสียยิ่งกว่าหล่อนผู้กลายเป็นผู้ต้องหา
มาก

รองสารวัตรตามหลังบุคคลทั้งสองออกมาด้วยกิริยา
เป็นปกติเมื่อพ้นเขตชุมนุมนั้น นายอาทรปราดเข้ามาหานายตำรวจ
อย่างร่อนรนและตกใจ

“ผมเพิ่งทราบเดี๋ยวนี้เองว่า คุณมาคอยคุมตัวหม่อมปรีตะ
ฮันัม อยู่ นี่หมายความว่าเธอจะถูกจับหรือครับ”

คหบดีใหญ่เต็มไปด้วยความวุ่นวายพะว้าพะวังมองเห็น
ได้ชัดด้วยความตื่นเต้นตกใจตามสัญชาติเดิมของเขา แ่นละ
ขณะนี้เขามากับหล่อน และลักษณะท่าทางภายนอกที่ใครๆ
สังเกตเห็นอยู่ตลอดเวลา ก็พอจะบอกได้ว่าหม่อมปรีตะ ฮันัม
กับเขามีสัมพันธ์ใกล้ชิดกันอย่างไรบ้าง เหตุการณ์เขาคาดไม่ถึง
มาก่อนทำให้เขาตระหนก และออกจะขัดเคืองเกรี้ยวโกรธ
อยู่มาก ดังนั้นลักษณะของเขาในขณะนี้จึงเต็มไปด้วยการ
เจ้ากี้เจ้าการ เสือก และสอ ด หรือบางขณะอาจจะถือดีวางเขื่อง
ตามฐานะยิ่งใหญ่ของเขาอยู่บ้าง ซึ่งนายตำรวจเข้าใจดีและ
มิได้สนใจนัก

“คุณจะจับเธอ?”

เสียงของเขาดังขึ้นอีก ขณะที่ก้าวมาประชิดโรงสารวัตร ใบหน้าแดงและซีดสลับกันไป จับแขนนายตำรวจไว้เขย่าโดยแรง ร.ต.อ.ชาตินทร์ยิ้มเครื่องขีมิ ปลดมือนายอาหารออกอย่างสุภาพ ขณะที่ก้มศีรษะให้นิดหนึ่งแทนคำตอบ เสียงเต็มไปด้วยโทสะ และตื่นเต้นของนายอาหารจึงจะล้าละล้าอีก

“คุณอวดดียังไง จึงจะบังอาจจับเธอ คุณถืออำนาจยังไง และคุณรู้ไหมว่าเธอคือใคร อยู่ๆนี่ก็จับกันง่าย ๆ คุณก็ทำ เช่นนี้เองหรือ หรือว่าคุณต้องการจะเป็นข่าว จะได้ชื่อเสียงอะไร ในการที่จับเธอเช่นนี้?”

คำถามเหล่านั้นพรูแทบจะฟังไม่ได้ศัพท์ออกมาจากปาก ของคหบดีใหญ่ โรงสารวัตรมองดูเขาอย่างสมเพชและไม่ถือสา ปรีตะ ฮันัม ตัวสั้นน้อยๆ ใบหน้าขาวซีด เข้ามาขวางหน้านาย อาหาร และมองดูเขาด้วยสายตาวีงวอน กระชับห้ามปรามมิให้ เขาวุ่นวายอะไรนัก แต่เขามีได้ยอมลดละ กันหล่อนออกไป ก้าวเข้ามาเผชิญหน้านายตำรวจอีก

“ผมขอบอกได้แต่เพียงว่า ผมทำภายใต้อำนาจของกฎหมาย”

นายตำรวจตอบต่ำๆ

“แต่อยู่ๆคุณนี้จะจับก็จับเช่นนี้ โดยไม่แจ้งข้อหา และในขณะนี้ก็เป็นเวลาวิกาลติดคืนเที่ยงคืนถึงเพียงนี้”

เขาร้องออกมาด้วยเสียงค่อนข้างดัง แต่ในขณะนั้นไม่มีใครผ่านมาได้ยิน หันไปมองหน้าปรีตะ ฮันม กล่าวต่อมาโดยเร็วว่า

“หม่อมจะยอมให้เขาจับหรือครับ? ทำไมหม่อมไม่พูดกับเขา? ทำไมหม่อมไม่บอกเขาว่า หม่อมเป็นผู้แทนของยูพีไอ เป็นนักหนังสือพิมพ์ต่างประเทศที่ทรงเกียรติ และในขณะนี้ก็เป็นเวลาวิกาล ข้อหาของเขาละ เขาบอกหม่อมหรือเปล่า หรือเขาแสดงหมายจับให้หม่อมดูได้ไหม”

รองสารวัตรกระแอมขึ้นเบาๆ แตะแขนนายอาหารและฝ่ายมือเชิญปรีตะ ฮันม ให้ผลักประตูกระจกออกไปเบื้องนอก สี่หน้าของนายตำรวจเคร่งขรึมลง

“ผมคิดว่าคุณอาหารอย่าอุ่นวายอะไรนักเลยครับ คุณหญิงหรือผมเองก็ไม่ต้องการให้ขาวนี้เป็นที่ล่งรู้ของใคร เราไปกันเจียบๆดีกว่า คุณอาหารจะไม่เข้าใจอะไร สำหรับคุณหญิงเองเข้าใจดีแล้วไม่ใช่หรือครับ”

ปรีตะ ฮันัม ถอนหายใจยาวอย่างกลัดกลุ้ม ก้มหน้ารับอย่างสงบ แต่นายอาหารไม่ยอมเข้าใจอะไร จนกระทั่งออกมายืนอยู่ที่บันไดทางขึ้นของสถานโรงแรมโอพาร์ อันจะออกไปสู่ที่จอดรถแน่นขนัด คหบดีใหญ่เข้ามายืนเกรี้ยวกราดอยู่เบื้องหน้า นายตำรวจอีกครั้งด้วยท่าทางอันเต็มไปด้วยความถือดีและยโสตามนิสัยของเขา

“นี่แน่ะ คุณนายตำรวจ ก่อนที่คุณจะจับกุมนั้น คุณไม่ได้แจ้งข้อหาดอกหรือ ผมมากับหม่อมและอยู่ๆหม่อมก็ถูกจับแบบนี้โดยผมไม่รู้เรื่องอะไรเลยนั้น ผมไม่ยอมเด็ดขาด คุณจะเชิญตัวหรือจะจับอะไรก็ตาม คุณก็รู้ดีอยู่แล้วว่า ขณะนี้มันตึกตื่น ทำไม่ถึงต้องจู่เอาตัวกะทันหันในเวลาเช่นนี้ คุณอาจจะบอกให้เราทราบ และนัดให้เราไปพบเพื่อการสอบสวนของคุณก็ได้ทีนะ หรือว่าหม่อมปรีตะ ฮันัม เป็นผู้ร้ายอุกฉกรรจ์เป็นภัยต่อสังคมเช่นไร ที่คุณต้องจับกุมไปเดี๋ยวนี้ ซึ่งถ้าเช่นนั้นคุณ

จะแสดงหมายหรือคำสั่งของผู้บังคับบัญชาของคุณให้เราดู เพื่อความบริสุทธิ์ได้ไหม?”

ครั้งนี้รองสารวัตรมองดูคหบดีใหญ่จากปลายเท้าขึ้นไป จรดศีรษะของเขา หัวเราะหัวเราะออกมาชนิดหนึ่ง

“มันดูเหมือนกับว่าคุณอาทรจะรู้จักหมายหรือเข้าใจระเบียบการปฏิบัติงานของตำรวจมาก่อนนั้นละ แต่อย่ามั่นใจนักว่าจะถูกต้องเสมอไป พลอยพาให้เสียเวลาหรือไม่ก็กลายเป็นขัดขวางการปฏิบัติงานของเจ้าหน้าที่ตำรวจไปเสียเปล่าๆ คุณหญิงขอรับ...”

เขาหันมาก้มศีรษะให้แก่ปรีดา ฮันม นิดหนึ่ง

“...คุณหญิงรู้จักหมายมากกว่านักค้าเช่นคุณอาทร เพราะทำปริญญาจากต่างประเทศมาแล้ว มิหนำยังเป็นนักหนังสือพิมพ์ อาวุโสผู้ทรงเกียรติ เข้าใจในเหตุการณ์นี้ได้ดี โปรดช่วยอธิบายให้สหยาสนีของคุณหญิงผู้นี้ได้เข้าใจบ้างเถิดครับว่า หมายสั่งจับนั้นอาจจะไม่จำเป็นเสมอไปนักสำหรับนายตำรวจชั้นรองสารวัตรขึ้นไปภายในท้องที่ของเขา มิหนำซ้ำยิ่งในเขตที่ถูกประกาศภาวะฉุกเฉินไปแล้วเช่นนี้สำคัญกว่าอะไรที่สุด บอกให้

คุณอาทรแถมราบไว้เสียด้วยว่าผู้ที่ตกอยู่ในข่ายผู้ต้องหาว่า
มีการกระทำอันเป็นคอมมิวนิสต์นั้นอาจจะถูกจับกุมได้ทุกขณะ
แม้แต่ว่าเขาจะอยู่บนเตียงนอนในบ้านของเขา!”

นายอาทรผะไปด้วยอาการตะลึง ครางออกมาแหบๆ

“หม่อมปรีตะ ฮันม ถูกข้อหาว่าเป็นคอมมิวนิสต์...”

แล้วนั่นเอง ความวุ่นวายนานาประการของเขาก็สงบ
ราบคาบลงกลายเป็นวิตกกังวลและเดือดร้อนใจเห็นได้ชัด
เขาพิมพ์อะไรออกมาฟังไม่ได้ศัพท์ หันไปมองดูหน้าปรีตะ
ฮันม ซึ่งบัดนี้ซาเย็นมีนซึม

“ผม...ผมขอตามไปด้วยจะได้ไหมครับ เรามาด้วยกัน
เผื่อจะมีทางช่วยเหลืออย่างใดได้บ้าง เป็นต้นว่าการประกันตัว
ผมจะได้ทำได้ทันทั่วทั้งที่”

เสียงของคหบดีใหญ่ครั้งนี้กลายมาเป็นวิงวอน

“ผมไม่ขัดข้อง และอยากเชิญให้คุณอาทรตามเหตุการณ์
นี้อยู่แล้ว เราไปกันเถิดครับ อย่าให้เสียเวลามากไปกว่านี้เลย

เราอาจจะพูดอะไรกันได้น่ามากกว่านี้เมื่อถึงสถานีตำรวจบางรัก
ใกล้ๆนี้ก่อน”

คาติลแล็คของนายอาทรมีปรีตะ ฮันัม เคียงคู่อยู่ในตอน
หน้าตามปกติ แต่เงาตะคุ่มที่นั่นดูตบหูหรือแดงวาบอยู่ในตอนหลัง
คือร่องรอยตำรวจบางรัก

ตามติดมาเบื้องหลังห่างๆคือจี๊ปสีแดงของตำรวจประจำ
สถานีตำรวจบางรัก

เพียงอีตึกใหญ่จากแกรนด์ไฮเต็ล รถของนายอาทร
และรถติดตามของตำรวจก็มาถึงสถานีบางรัก ผู้ต้องหา
เจ็ดโคมก้าวด้วยอาการสงบขึ้นไปเคียงข้างกับร่องรอยตำรวจ
ส่วนนายอาทรตามหลังกระชั้นชิดออกไปด้วย เขาดูเหมือน
จะเป็นบุคคลเดียวที่พูดมากมาตลอดทาง และแม้กระทั่งบน
สถานีตำรวจเขายังคงพูดอยู่นั่นเอง

ระหว่างนี้เองรายงานทางโทรศัพท์จากสถานีตำรวจ
บางรักก็ลั่นเข้าสู่กองกำกับการสันติบาล แจ้งเรื่องค้นพบ

ตัวบุคคลสำคัญโดยบังเอิญและได้อายัดตัวไว้แล้ว โดยนำมาควบคุมตัวไว้ที่โรงพักอันเป็นเจ้าของห้องที่ชั่วคราวก่อน

คำสั่งด่วน! ตามติดมาทันทีที่ได้รับทราบรายงานนั้น กำชับให้มีการควบคุมอย่างแข็งแกร่งที่สุด และกำลังของสันติบาลจำนวนหนึ่งกำลังรีบรุดมาเพื่อที่จะรับตัวผู้ต้องหาสำคัญไปควบคุมไว้ในกองสันติบาลโดยปัจจุบันทันด่วน

เพียงห้านาทีหลังจากคำสั่งนั้น สเตชันแวกอนแบบบรรทุกผู้ต้องหาของสันติบาลคันหนึ่งก็ถลาเข้ามาจอดอยู่ในบริเวณหน้าสถานีตำรวจบางรัก ตามติดเป็นกำลังคุ้มกันด้วยรถวิทยุกองปราบสี่ดำสนิท ซึ่งโลดลี้วมาจอดอยู่เคียงข้าง

มันเป็นการมาอย่างรวดเร็วผิดปกติไปบ้าง!

แต่มันก็ไม่มีอะไรที่จะต้องน่าเคลือบแคลง เมื่อมองเห็นเด่นชัดในสัญลักษณ์ของหน่วยปราบปราม ซึ่งในขณะนี้กำลังทำหน้าที่เป็นกองคุ้มกัน และสเตชันแวกอนคันนั้นก็ใช้เป็นรถบรรทุกผู้ต้องหาสันติบาลอยู่แล้ว

การรับตัวผู้ต้องหาไม่เป็นทางการ ไม่มีการเซ็นรับมอบหมายอย่างใดทั้งสิ้น เพราะการกระทำเช่นอย่างฉุกเฉิน

กะทันหัน สถานีตำรวจบางรักเพียงแค่ควบคุมตัวไว้เพื่อรอการ
มารับของสันติบาลเท่านั้น

เจ้าหน้าที่ประจำรถปราบตรงดิ่งไปอย่างรีบเร่ง ครั้นแล้ว
อย่างไม่มีพิธีรีตองหรือการเจรจาอะไรกันมากนัก เมื่อกลับลงมา
มีผู้ต้องหาเจ็ดโคมถูกควบคุมลงมาด้วย นายตำรวจประจำ
รถปราบคันนั้น รองสารวัตรบางรักไม่เคยรู้จักหรือพบเห็น
หน้ามาก่อน และจะว่ากันตามความจริงแล้วก็ไม่แน่นอนนัก
ในข้อที่ว่า ในบรรดานายตำรวจประจำสถานีตำรวจหรือหน่วย
กองต่าง ๆ ตลอดทั้งพระนคร จะรู้หน้าค่าตากันหมดทุกคนไป

จะอย่างไรก็ตาม ตำรวจสามารถจะกะเนได้ถูกว่าใครเป็น
ตำรวจหรือเพียงแค่แอบอ้างโดยอาศัยบุคลิกท่าทีระเบียบวินัย
แห่งการปฏิบัติงาน ตลอดจนถึงแวดล้อม และในภาวะเช่นนี้
นายร้อยตำรวจตรีหนุ่มผู้ขึ้นไปขอรับตัวผู้ต้องหา ก็มีได้มีอะไร
ให้เป็นที่เฉลียวคิดระแวง รทวิทยุของกองปราบหรือ ‘ฉลามบก’
ก็ไม่เคยปรากฏว่า จะมีใครบังอาจเอามาขับขี่เล่นได้ตามอารมณ์ได้
ดังนั้นเพียงการสบสักระหว่างสามประโยค การขอรับตัวผู้ต้องหา
สำคัญก็ไม่มีอะไรที่จะต้องประวิงเวลาให้ล่าช้าไปอีก

ในการรับตัวปริต๊ะ ฮันม ไปสู่การควบคุม ซึ่งเหมาะสมกว่าที่กักตัวชั่วคราวนี้ นายอาทร ทิพย์พาณิชย์ หหมดโอกาสที่จะติดตามหล่อนไปด้วยได้

นอกจากจะยืนแก๊วแก๊วอยู่บนสถานีตำรวจด้วยท่าที่อันเร้าร้อนกระวนกระวาย

ผู้ต้องหาเจ็ดโคมถูกเชิญเข้าไปในสเตชันแวกอน ซึ่งมีตำรวจในเครื่องแบบนั่งประจำเต็มอัตรา มองเห็นอยู่ในตอนหน้า และรถคุมตัวผู้ต้องหา ก็เคลื่อนออกจากที่ตามติดด้วยฉลามครบตามจำนวนหน่วยปราบปรามของรถ ป.คันหนึ่งๆ

แทนที่จะป้ายหน้ากลับมาสู่เส้นทางของสี่พระยาอันเป็นหนทางเดิมกับที่มา รถทั้งสองใช้ทิศทางของถนนสายนเรศวร์อันจะนำไปพบกับสุรวงศ์เป็นแนวนำทาง ล้อทั้งสี่ของคันหนึ่งๆแตะผิวพื้นถนนเพียงนิดเดียว

“นิ่มนวล”

เสียงแผดหัวเราะสนั่นดังออกมาจากบุรุษฉกรรจ์ใน
เครื่องแบบผู้พิทักษ์สันติราษฎร์มียศเป็นสิบโท ซึ่งนั่งอยู่ใน
รถ ป. ในตอนหลังชะโงกออกไปตบปร่ำรอยตำราวจอีกสองคน
ในตอนหน้า ยกหัวแม่มือขึ้นชู

“ยังงี้เลยมึง...กูขอชมเชยเป็นพิเศษ ไม่เสียแรงเป็น
ตำรวจก้าว อะ อะ รองสารวัตรธาณินทร์นั่งงอตัวไปแล้ว! กูบอก
แล้วว่าต้องไอ้แก้วขึ้นไป ชื่นให้กูกะไอ้ชีพพานี่ชันจมบ่อ ยิ่งกัน
จับหายวาววอดไปหมดแล้ว นายตำรวจเกือบทั้งพระนคร
จำหน้ากูกะไอ้ชีพได้ทั้งนั้น ยิ่งรองธาณินทร์กะกูยังกับขมื่นกับ
ปูนเขียว ฮึ่มๆกันมาหลายครั้งแล้ว เคาระห์ดีนิตที่กูขอเป็นเพียง
สิบโท นั่งหดหัวอยู่ตอนหลังนี่เท่านั้น ยกให้มึงเป็นผู้หมวด
อะฮ้า!”

“ฉันเองก็ขาสั้นๆเหมือนกันแหละพี่สิงห์ รองธาณินทร์
เอี้ยบนัก ลูกตาของแกเบ่งที่จับมาที่ฉันครั้งแรก หัวใจหล่นไป
อยู่ที่สันตินเลย พับฝ่าสี เหตุการณ์มันประจวบเหมาะตอนที่เรา
สวมรอยได้อย่างสนิท ไอ้ฉลามคันนี้กับสเตชั่นแวกอนคันโน้น
นั่นเอง มันแต่งองค์ทรงเครื่องเอาเสียอย่างแนบเนียนที่สุด
รองไม่ได้ซักอะไรเลย ถ้ามว่าผู้บังคับการท่านให้ฉันทำหน้าที่

คุ้มกันมารับตัวผู้ต้องหาหรือ ฉันตอบว่าใช่ แก่ก็ได้ชักอะไร
อีกเลย”

“เรื่องเล็กโวย หัดทำงานไ้ที่มันสำคัญเสียบ้าง มึงเคย
ล้วงคองูเขี้ยวได้มาแล้ว คราวนี้ลองล้วงคองูเห่าดูบ้าง ยากเย็น
อะไรวะ วิธีที่จะล้วงให้สนิทมันवलที่สุดก็คือมึงต้องศึกษาเจ้า
กูเห่าตัวนั้น ตลอดจนสิ่งแวดล้อมของมันให้ปรุ้ไปร้งเสียก่อน
แล้วจึงจะดำเนินการล้วงโดยแผนที่กะเป็นสเกลไว้ล่วงหน้าแล้ว
ไม่ใช่ชี้ชั่วล้วงสุมสี้สุมห้าโดยไม่รู้ว่าจะอะไรเป็นอะไรก็จะฉิบหาย
ตายโหงเสียเปล่าๆ อย่างเช่นที่ปรากฏมาแล้ว รุ่นไหนวะ สะฮ้า!
ทำอะไรมันก็ทำได้ทั้งนั้นแหละว่า ขอเพียงให้มีแผนเถิด โน่น!
ไอ้คนวางแผนอยู่ในสเตชันแวกอนโน่น ดูแม่มันเหยียบสิ ยังกา
จะเหาะไ้ก้อย เสียแรงแอ็คเป็นโซเฟอร์ของรถกองปราบ เหยียบ
มันให้สมกับเป็นรถฉลามหนอยเถิดวะ ไอ้ชีพมันไม่รอเราแล้ว”

รถ ป.ของผู้พิทักษ์สันติราษฎร์ ทว่าบัดนี้กลายมาเป็น
เครื่องมือของมหาโจรภายใต้อาณัติของเล็บครุฑฟุ้งปราดๆ
ตามติดสเตชันแวกอนเข้ามาอีกราวกับลูกธนูปล่อยออกจากแหล่ง

ในสเตชันแวกอนคันหน้า สีชายฉกรรจ์ในเครื่องแบบ
หาใช่ผู้พิทักษ์สันติราษฎร์ไม่ แท้จริงคือปวงวายร้าย

**ชั้นยอดที่ได้ตัวไว้แล้ว และที่อยู่ในเครื่องบินของ
พลตำรวจประจำตำแหน่งก็คือ ทรชนชีพ ชูชัย**

มือเรียวยาวของผู้ต้องหาที่ถูกควบคุมอยู่ในตอนหลัง
ยื่นบุหรืที่จุดไว้เรียบร้อยแล้วมาที่ชีพ พร้อมกับเสียงแผ่วต่ำ

“ไม่ควรจะเสียงกันจนเกินไปนัก”

เสียงนั้นดูเหมือนจะพูดกับบรรดาวยร้ายทุกคนที่
แวดล้อมอยู่ และในวินาทีที่หัวใจของทุกคนเต้นเป็นกลองเพล
อยู่นั้น ไม่มีการพูดใดๆอีก ดวงตาของชีพ ชูชัย ผ่านกระจก
หน้าต่างออกไปเบื้องหน้า

สปอตไลท์แดงปลาบหลายดวงพุ่งเข้าไล่ล่าหลังมา เสียง
แผดสนั่นหวั่นไหวของปืนกลมือ มองเห็นเป็นเปลวไฟแลบอยู่
เบื้องหลังกระจายเม็ดกราวอยู่ตามหลังคาและท้ายรถ ตลอดจน
เสียงไซเรนที่ครางแหบโหย บอกสัญญาณอันตรายแสดงให้เห็น
ทราบว่ ตำรวจไหวทันในแผนการของเหล่าร้ายเสียแล้ว

อย่างน้อยที่สุดเรื่องมันก็จะแดงจ้ำขึ้น เมื่อรถรับตัว
ผู้ต้องหาแท้จริงลี้รุดมาถึง ซึ่งในขณะนั้นยังพอสามารถที่จะ
มองเห็นจุดไฟท้ายของรถปลอมสวมรอยที่เพิ่งจะเคลื่อนห่าง

ออกไปอย่างเร่งรีบ ระยะเวลามันห่างกันเพียงไม่เกินสองนาที่เท่านั้น!

ครั้นแล้ว วิทย์ทุกคนในรถ ป. ที่ตระเวนและชุมนุมอยู่ยังที่ต่าง ๆ ก็แข็งแช่ไปด้วยเสียงสั่งและเสียงรายงานด่วน

คำสั่งจากกองบังคับการรถวิทย์ และเสียงรายงานโต้ตอบอันสับสนดังแซดมากเข้า ปรากฏอยู่ในเครื่องรับประจำรถของเหล่าร้ายคันที่กวตไล่หลังสเตชันแวกอน

ความหมายของคำสั่งก็คือ แจ้งให้ทราบว่าบัดนี้คนร้ายได้ใช้พาหนะของตำรวจสวมรอยปลอมแปลงเข้าไปขอรับตัวผู้ต้องหาบนสถานีตำรวจบางรัก และขณะนี้กำลังบ้ายหน้าหนีมาทางถนนสายสุขุมวิท อันจะนำไปสู่สนามม้าคันหนึ่ง เป็นรถสเตชันแวกอนของกองกำกับการสันติบาล ส่วนอีกคันหนึ่งเป็นเก๋งแบบ ป. ที่กระจายรักษาการณ์อยู่ตามถนนสายต่างๆ ของหน่วยปราบปรามพิเศษสีดำ ขอให้ทุกหน่วยเคลื่อนเข้ามาสกัดทิศทางของรถวายร้ายทั้งสองนั้นโดยพร้อมเพรียง

สิงห์หัวเราะงอหาย สั่งให้เปิดเครื่องรับวิทยุประจำรถ
ทิ้งไว้เช่นนั้น เพื่อทราบรายงานและคำสั่งของหน่วยปราบปราม
อันสะท้อนก้องอยู่ในรถชัดเจนทุกประโยค

“สนุกละสิโว้ย พวก! ประเดี๋ยวเถิดมึง ชัดกันยับไม่รู้
หน้าอินทร์หน้าพรหม เฮ้ย! ไอ้ก้อย ไชเรนของเราก็มึ่ เกือบไว้หา
หอกอะไรละ ไชให้มันนิวเวกว้างเวงขึ้นเหมือนเขาหนอยสึวะ
สปอตไลต์นั้นก็เปิดออก เรามันก็ตำรวจเหมือนกันนี่หว่า ดูซิว่า
ไอ้หน้าไหนมันจะบังอาจขวางหน้า หรือว่ามีตาทิพย์ขนาดที่
พอจะมองรู้ว่าในจำนวน ‘ฉลามดำ’ ที่หือลือรื่อง ‘หวอ’ อยู่ในขณะนี้
คันไหนเป็นคันที่ไม่ใช่พวกของมัน!”

รถวิทยุที่ใช้ทำการของเหล่าร้าย และในขณะนี้ถูกกวาด
ติดตามมาทางเบื้องหลังเป็นสายด้วยรถ ป. ต่างๆนั้น พุ่งแสงไฟ
หน้ารถอันแรงเข้มจับไปเบื้องหน้า และไชเรนก็ครวญครางก้อง
ขึ้นในสภาพเดียวกันกับรถของตำรวจ ส่วนเบื้องหลังก็สาด
กระสุนเป็นสาย โต้ตอบการยิงของฝ่ายติดตามอย่างดุเดือด!

พร้อมกันนั่นเอง สเตชันแวกอนก็ส่งเสียงครวญก้อง
ขึ้นด้วยไชเรนไม่ผิดอะไรกับรถของตำรวจ โดยอาศัยเครื่องมือ
ประจำรถที่มีอยู่พร้อมเพรียงอันเป็นสมบัติของตำรวจเองอยู่แล้ว

การสับสนอลหมานและหลงผิดก็พลันปรากฏขึ้น!

กำลังของเจ้าหน้าที่ตำรวจที่กวาดตามมาทางเบื้องหลังพอจะคะเนได้บ้างว่า รถวิฑูและสเตชั่นแวกอนเช่นเดียวกันกับตนคันไหนจะเป็นรถของเหล่าร้าย แต่รถวิฑูที่พุ่งมาจากตำแหน่งอื่นเพื่อคอยสกัดอยู่พบกับความสับสนวุ่นวายขนาดหนัก เพราะไม่มีอะไรมาพิสูจน์ชัดลงไปได้ รถทุกคันที่วิ่งอยู่อย่างซุลมุนหือเต็มเหยียดนั้น ก็เป็นลักษณะของรถตำรวจเห็นเด่นชัด ทุกคันเปิดไซเรนและสปอตไลต์ สัญญาณฉุกเฉินก็ล้วนแล้วแต่จะพุ่งจำเข้าหากัน

หนทางอันปลอดโปร่งและได้เปรียบเป็นของเหล่าร้ายเกินกว่าครึ่ง

ณ บัดนี้พระนครด้านใต้แซ่ไปด้วยเสียงสัญญาณฉุกเฉินยวดยานอื่นๆที่สัญจรอยู่ไปมาในท่ามกลางความตึกตื้นนั้นแผ่นพรวดเหล็กเข้าหลบอยู่ข้างทางและถนนทุกสาย นับตั้งแต่สาทร สีสมขึ้นมาในละแวกนั้น ไฟแดงหน้ารถปลาบสว่างพวยพุ่งไปเบื้องหน้า รถ ป.ทุกคันที่จอดสงบอยู่ตามมุมสลัวต่างๆในละแวกใกล้เคียงนั้น มุ่งมาสู่การรวมจุดด้วยเสียงสั่งจากกองบัญชาการควบคุมรถวิฑู แต่ไม่มีรถคันใดสามารถจะ

เล็บครุฑ ตอน นรกกางชูเหลียง เล่ม 6

prism
ปรีสม

ในเครือบริษัทอมรินทร์ คอร์पोเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

378 ถนนชัยพฤกษ์ กรุงเทพฯ เขตตลิ่งชัน 10170

โทรศัพท์ ต่อ 9999-2422-04964 , 4947 E-mail: info@amarin.co.th

www.amarinbooks.com

@amarinbooks

Prism Publishing

ฉบับพิมพ์โดยแพรวสำนักพิมพ์ พิมพ์ครั้งแรก 2557

ฉบับพิมพ์โดยสำนักพิมพ์ปรีสม กรกฎาคม 2568

สื่อดิจิทัลนี้ให้บริการดาวน์โหลดสำหรับผู้รับบริการตามเงื่อนไขที่กำหนดเท่านั้น
การทำซ้ำ ดัดแปลง เผยแพร่ ไม่มีวิธีใด ๆ นอกเหนือจากเงื่อนไขที่กำหนด
ถือเป็นความผิดอาญาตาม พรบ.ลิขสิทธิ์ และพรบ. ว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ 978-616-18-8119-1

เจ้าของ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา บริษัทอมรินทร์ คอร์पोเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)